

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Ændringer vedrørende bolig i egen ejendom).

(Lovforslaget (nr. 78) findes i tillæg A. sp. 1483, fremsættelsen i tidenden sp. 1932).

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under punkterne 2-6 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om boligsparekontrakter.

(Lovforslaget (nr. 84) findes i tillæg A. sp. 1501, fremsættelsen i tidenden sp. 2295).

Første behandling af forslag til lov om sammenlægning af kredit- og hypotekforeninger m. v.

(Lovforslaget (nr. 61) findes i tillæg A. sp. 1191, fremsættelsen i tidenden sp. 1650).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om kreditforeninger.

(Lovforslaget (nr. 79) findes i tillæg A. sp. 1463, fremsættelsen i tidenden sp. 1924).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om hypotekforeninger.

(Lovforslaget (nr. 80) findes i tillæg A. sp. 1475, fremsættelsen i tidenden sp. 1924).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri.

(Lovforslaget (nr. 81) findes i tillæg A. sp. 1443, fremsættelsen i tidenden sp. 1924).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Formanden: Jeg skal fastsætte en taletid på indtil 30 minutter for partiernes ordførere i første omgang.

Grünbaum: Må jeg først sige lidt om finansministerens to lovforslag.

Jeg skal straks tilstå, at vi ikke tror meget på forslaget til en ny præmieopsparing, og det er der nok heller ikke mange andre der gør. For at citere et af venstres førende blade: Sjællands Tidende skriver:

„Man skal ikke lade sig bluffe af regeringens nye forslag om præmieopsparing til boligformål — det får fornemlig ingen selvstændig opsparingsfremmende betydning.“

Og videre siger venstrebladet:

„Det er for billigt og bekvemt at misbruge et folketingsflertal til at gennemføre en skueret som det foreliggende præmieringsforslag.“

Det var altså en venstreavis' bedømmelse af finansministerens forslag. I Politiken kalder man forslaget „regeringens nyeste påhit for at få folk til at spare“.

Det er jo kendt, at vi ikke er tilhængere af, at man på denne måde lader skatteyderne betale for statsstøtte til folk, der flytter deres penge fra én konto til en anden, eller som ville have sparet op alligevel. Vi har også selv tidligere haft forslag i samme retning, og vi synes, erfaringerne viser, at det er en dårlig måde at ville fremme opsparingen på. Det bliver jo stort set resultatet af det, jeg har sagt. De, der ikke har råd til at spare, skal altså med deres skat betale for dem, der har bedre råd til det. Det er en politik med social slagside, og derfor synes vi ikke, at dette lovforslag er særlig godt.

Man skulle i øvrigt mene, at renten nu i sig selv er så høj, at den må give tilstrækkeligt incitament til opsparing, hvis et sådant incitament er nødvendigt. Dog kan man sige, at den høje rente ikke i tilstrækkelig grad kommer netop sparerne til gode. Her er et punkt, hvor der virkelig kunne og burde gøres noget.

Hr. Lysholt Hansen pegede på det under finanslovdebatten, og tidligere stats- og finansminister Viggo Kampmann har også peget på det i en artikel. Vi mener, at dette spørgsmål bør tages op. Det er urimeligt, at man i en situation, hvor man skrider på større opsparing, ikke har sat indlænsrenten noget mere op. Men regeringen synes ikke at have interesseret sig tilstrækkeligt for denne sag. Det mener vi den bør gøre nu.

Med forslaget om fra 1971 at ansætte en lejeværdi på 4 pct. af den seneste vurdering for nyopførte eller nyanskaffede enfamilieshuse har man fulgt det synspunkt, som vi har gjort gældende ved tidligere behandlinger af dette spørgsmål, idet vi har sagt, at vi ikke vil være med til at forhøje lejeværdien for dem, der allerede har indrettet sig i